

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

IL MALEDICCIÓ DEL MIKECRACK

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

I LA MALEDICCIÓN DEL MIKECRACK

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas y la maldición de Mikecrack*

© Mikecrack, 2020

© El Trollino, 2020

© Timba VK, 2020

Edició i fixació del text: José Manuel Lechado, 2020

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy Studio

Disseny de coberta i d'interior: Rudesindo de la Fuente

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-420-1

Dipòsit legal: B. 18.867-2022

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDEX

Introducció. El secret del capità Espàrrec, 8

- 1. L'aniversari del Trolli, 14**
- 2. La maledicció de l'astrolabi, 28**
- 3. El Mike té problemes, 42**
- 4. Tornada a Tropicubo, 58**
- 5. La maledicció dels Compas, 74**
- 6. Les desventures del capità Joan Espàrrec, 94**
- 7. L'illa del Mal d'Oll, 114**
- 8. El ciclop Casimir, 134**
- 9. El pacte, 154**
- 10. La cova del Casimir, 172**
- 11. Fugida pels pèls, 190**
- 12. Perduts al mar, 204**

Epíleg. Llums misterioses, 214

1. L'ANIVERSARI DEL TROLLI

-Benvinguts a bord, estimats amics! —va bramar el Rius, content, més del que ho havia estat en molt de temps, de veure els Compas a bord.

No hi havia ningú que no se sentís alegre. El capità va saludar els nouvinguts donant-los sorollosos copets a l'esquena (o al llom, en el cas del Mike). L'Sparta va preferir donar-los la mà (o la pota). Pel que fa a l'Invíctor... Bé, va fer unes abraçades tan fortes als seus tres camarades que els va deixar més esclafats que una llimona en una espremedora.

—Cada dia estàs més fort... Ai —es va queixar el Mike—. Doneu-me alguna cosa per menjar o em desmaio.

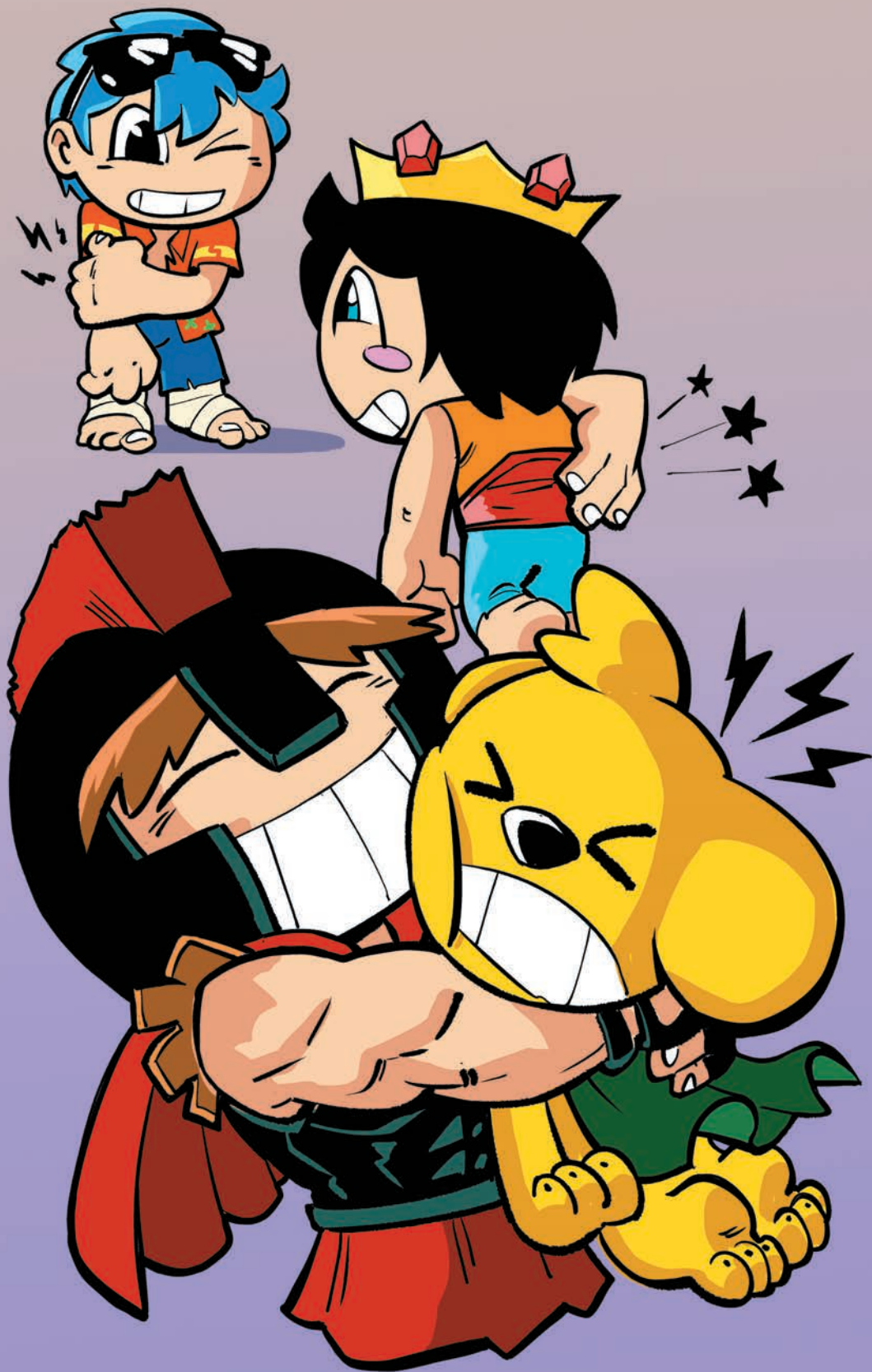
—Hi ha teca de sobres, per tots els llamps! L'hem portat des de Tropicubo. Amanida de pinyacub, truita cúbica, cubpatates... I més coses! Per descomptat! El pastís de la teva àvia, Trolli, que ha arribat fa ben poc!

—A veure, a veure. —El Trolli es mostrava realment entusiasmada—. Quina bona pinta que té!

—Sí, encara que també és una mica estrany —va observar el Raptor—. De què està fet?

—El pastís de la meva àvia? De què vols que sigui? De llenties! És el meu preferit!

Tots es van mirar amb cara de sorpresa, però ningú no

va dir res. Era l'aniversari del Trolli, li encantaven les llen- ties... i l'homenatjat mana.

—Ens el menjarem després. Ara el desaré a la nevera —va anunciar el Rius, prudent.

Aquella era, sens dubte, una gran ocasió. Tots reunits sense que els perseguís ningú, sense enemics ni perills, sense... Un moment... Tots? Segur?

—Nois, on és el Mayo? —va demanar el Trolli en notar l'absència del seu amic—. No ha vingut?

—L'hem avisat —va informar el Raptor—, però no ha respost.

—I l'hem buscat per tot arreu —va afegir l'Invíctor.

—En realitat, no hi ha hagut manera de trobar-lo —va dir llavors l'Sparta—. I ho hem intentat.

—Sí —va confirmar el Rius—. La veritat és que ningú no en sap res. Un misteri absolut.

—Que estrany —es va sorprendre el Trolli—. M'hauria agradat veure'l. El cas és que jo li vaig enviar una invitació, com a tots...

—Molt estrany, sí. Dinem o què? —va protestar el Mike, que ja s'havia cruspit un parell de serpentes de paper de les que adornaven la coberta.

—Un moment, espera —el va tallar el Trolli, suspicax—. Mike, no et deus haver menjat la invitació del Mayo, oi?

—Jo? És el més ofensiu que m'han dit mai.

—Mike, que et conec...

—Estic molt trist. Només si menjo alguna cosa em passarà aquesta peneta.

—Vinga, nois, és igual —va intervenir el Rius—. Potser el Mayo ha marxat de viatge o potser està enfeinat amb alguna cosa.

—És cert —va exclamar el petit Sparta—. Que comenci la festa d'una vegada!

I això és el que van fer. La celebració va durar hores. Van cantar, van menjar, van explicar acudits (no només els del Timba, per sort) i van recordar les aventures que havien viscut els últims temps.

—Us recordeu del diamantet? —va demanar el Mike, que sempre es recordava d'aquella enorme pedra preciosa.

—Ja ho crec.

—I de quan vam fugir de la presó d'Alcutrez? —va dir el Timba—. Allò sí que va ser perillós.

—No tant com quan ens van perseguir els dinosaures en aquella muntanya —va observar el Trolli.

—La veritat és que hem patit un munt de perills.

—Sí, però per sort... això ja s'ha acabat! —va tallar la qüestió el Mike, molt satisfet—. Us prometo que per res del món em tornareu a veure ficat en aventures.

Cap al tard, quan el sol es trobava ja molt a prop de l'horitzó, va arribar el moment estrella de l'aniversari. El Raptor va entrar a la cuina i va tornar amb el pastís de llenties, ben fresquet. El Timba l'havia adornat amb un munt d'espelmes.

—Com que no recordo exactament els anys que fas, he posat totes les espelmes que he pogut. Vinga, Trolli, és hora de bufar-les.

El Timba havia preparat tot aquest assumpte de les espelmes amb molta cura. Havia anat al basar dos dies abans per comprar unes espelletes xulíssimes que li van cridar l'atenció tan bon punt les va veure a l'aparador. Eren grosses i de colors brillants. Li van agradar tant que va entrar i les va comprar sense preguntar... i sense adonar-se que les venien

a la secció d'articles de broma. Bé, el Timba és una mica despistat i també és possible que les catorze hores que s'havia *esforçat* aquell dia no haguessin sigut suficients. La veritat és que tenia una mica de son quan les va comprar. Però va valdre la pena: quedaven precioses a sobre del pastís, i més encara a mesura que les anava encenent.

—No fan una ferum una mica estranya? —va demanar el Trolli, picat.

—I ara! Bufa d'una vegada.

—Entesos, però a mi no em sembla que...

—Espera, que això no són espelmes! —va exclamar el Mike, que es va adonar del que passava.

Per desgràcia, l'avís va arribar massa tard. El Trolli es va acostar al pastís, va començar a bufar i, de sobte, les espelmes van esclatar l'una darrere l'altra. No eren espelmes, sinó bengales! En qüestió de segons, una pluja de guspies

de colors i pastís de lleties va inundar la coberta del vaixell. Un tros li va quedar enganxat al Rius a l'ull bo.

—Per totes les tempestes, no veig res! —va cridar, fastiguejat.

Un altre bocí va picar el Timba al mig del pit.

—Lleties... Tant si vols com si no vols! Quin desastre!

Un tercer fragment va anar a parar a la boca del Mike.

—Mmmmmmm, doncs és veritat que no està gens malament, el pastís. —Es va llepar els llavis i se'l va empassar sense mastegar.

Qui va tenir més mala sort, naturalment, va ser el Trolli, que era el que es trobava més a prop de la zona zero. La cara li va quedar emmascarada pel fum, mentre que la seva elegant vestimenta va quedar coberta de dalt a baix d'una pasta enganxifosa de lleties.

—Quin fàstic! Com m'he posat!

—No n'hi ha per a tant —va dir el Mike, llepant les restes de pastís que li regalimaven per tot arreu.

—Però para d'una vegada, golafre! Timba...

El Trolli va clavar els ulls en el seu amic. I el Timba, avergonyit, es va sentir culpable pel desastre. Bé, és que n'era culpable.

—Jo... És que eren unes espelmes tan boniques... —va dir, volent-se disculpar. Se sentia realment malament.

—Nano, és que de vegades no sé què... —El Trolli, la veritat, no sabia què dir. S'havia enfadat una mica, però a la vegada era conscient de la bona voluntat del seu amic. I més amb el que va dir a continuació.

—T'he portat això! —va exclamar el Timba mentre mostrava el seu regal, embolicat amb paper daurat. Esperava que fos suficient per calmar el seu enfadat col·lega.

El Trolli va mirar el regal que li oferia el seu vell amic i va decidir que, al capdavall, tampoc no n'hi havia per a tant. Només havia de rentar-se una mica la roba.

—Entesos, no passa res —va dir, somrient, mentre des-embolicava el paquet—. Una vinagrera?

—Utilíssima, Trolli. I, a més, és molt antiga.

—Però si posa que està feta a la Xina... En fi, fes-me una abraçada.

—Per molts anys, Trolli!

Al Mike i als altres gairebé els fa venir llàgrimes als ulls. Moments així eren molt emotius. El següent a donar el regal al Trolli va ser el Mike. Un os, en concret el preferit de la seva col·lecció. El Trolli no rosegava ossos, però va agrair el detall perquè en els regals el que compta és la intenció.

L'Invíctor, el Raptor i l'Sparta van ser els següents. Cada un, amb més o menys encert, havia intentat trobar alguna cosa que agradés al Trolli. I aquest va quedar molt satisfet amb les mostres d'amistat que estava rebent. La veritat és que els aniversaris molen quan tens tan bons amics.

El Rius va esperar que obrís tots els paquets per oferir al Trolli l'últim regal de la tarda.

—Només falta el meu —va anunciar el mariner—. I és una cosa molt especial, una cosa que significa molt per a mi. Aquí el tens.

El Trolli va treure l'embolcall, fet de paper de diari. El Rius no s'hi havia lluit gaire. Dins dels paperots hi havia una caixa de cartró. I a l'interior...

—No m'ho puc creure! És el medalló del Joan Espàrrec!

Encara que ja havia tingut l'oportunitat de veure'l abans, el Trolli el va analitzar amb molta curiositat. La veritat és que es tractava d'un objecte molt cridaner. Bàsicament consistia en un disc metàl·lic d'uns dotze centímetres de diàmetre. En una de les cares hi havia el rostre malhumorat de l'antic pirata gravat a sobre del bronze massís. A l'altra, es desplegaven una sèrie de marques incomprendibles en relleu: cercles concèntrics, barres diagonals i molts símbols estranys. Alguns semblaven números, però el medalló estava tan ronyós pel pas dels anys que resultava difícil llegir-hi res. El Trolli va mirar amb afecte l'enigmàtic objecte.

—És preciós, Rius, però no el puc acceptar —va dir, considerant el valor que tenia per al seu amic—. Aquest medalló significa molt per a tu.

—Bajanades a babord! Queda-te'l, nano. A més... no és un medalló.

—Ah, no? I què és, doncs? —va demanar el Timba.

—És per menjar? —va preguntar el Mike.

—Nooooo! —va exclamar el Rius.

—És de xocolata? El puc tastar? —va insistir el Mike.

—Que nooo, pesat! —el va tallar el Trolli—. Si te'l menges, et porto al veterinari perquè et torni a vacunar.

—Entesos, entesos. Ja callo.

—Nois, no és per menjar ni és un medalló ni res —va intervenir llavors el Rius—. És un astrolabi.

—Unastroquè? —va demanar el Mike.

—«Astrolat» a seques, sense l'«un» —va aclarir el Timba.

—As-tro-la-bi —va pronunciar el Trolli, amb molta cura.

—És un antic instrument de navegació —va explicar el Rius—. Fa segles que no s'utilitzen, però abans eren imprescindibles per orientar-se al mar. Servien per calcular la posició dels vaixells a partir de les estrelles. I per a moltes altres

coses. Se suposa que aquestes rodonetes i altres coses haurien de girar a sobre del seu eix, però no es mou res, encara que ho he intentat. Crec que és cosa de l'òxid.

—Jo vull mirar per *l'astrolat*. Segur que no es menja?

—A mi em fa venir una mica de son, tot això dels astres —va badallar el Timba—. Crec que *m'esforçaré* una estona, de debò.

—Té una pinta molt estranya —va observar l'Sparta.

—Com funciona? —va demanar l'Invíctor, mirant el Rius.

—A part que hauria de girar..., no en tinc la més petita idea —va contestar el mariner—. Avui dia es navega amb GPS. Malgrat tot... aquest trasto té una història curiosa.

—...que ens explicaràs de seguida, oi? —va observar el Timba—. Crec que prefereixo explicar-vos un acudit de la meva cosina, la coixa.

—No, sisplau! —va suplicar el Trolli—. Que és el meu aniversari!

—Ja veuràs, si és graciós de debò. Resulta que va la meva cosina i li diu al seu marit: «Manel, que fa deu anys que estem junts i no m'has comprat mai res». I el Manel respon: «Ostres! Que tenies alguna cosa a la venda?».

A tots els va fer gràcia i el Mike, com sempre, va ser qui més va riure amb els acudits del Timba. Així que es va animar a explicar-ne un altre.

—Com que hi ha tanta caixa oberta per aquí, us explicaré un acudit de caixes. Sabeu per què va una caixa al gimnàs?

—Ni idea.

—No, no ho sé.

—Doncs per fer-se caixa forta!

De nou, tots van riure, encara que una mica menys. El Trolli, tement que el Timba es llançaria a explicar acudits sense parar, va intervenir de seguida:

—Rius, explica'ns la història d'aquella maledicció. Segur que és superinteressant.

I és que, posats a escoltar històries, millor una de nova.

